

Izuzevši dva spomenuta pothvata, kuglača Grafičara iz 1956., kad su postali prvaci Hrvatske narodnim načinom, te juniorske momčadi Plavog 9 koja je u Novom Vinodolskom

1975. senzacionalno osvojila naslov prvaka republike i tri godine kasnije (Đelnice i Rijeka) ponovila isti učinak, osječko kuglanje nije imalo zapaženijih istupa izvan regionalnih granica.

Tek osamdesetih godina, kad se i u ostalim sredinama sve više pozornosti, kao i sredinom sedamdesetih u Plavom 9 (preraslog 1977. u Kandid, nap.a.), počelo poklanjati školovanju mladih kadrova, i na prvenstvu Hrvatske, kasnije i bivše Jugoslavije, počeli su se nizati sve zapaženiji rezultati. Štoviše, vrhunski analitičari će, možda, u nekoj posebnoj raščlambinaci vezu između pokretanja Škole kuglanja u Kandidu, 1980., s fenomenalnim dosezima početkom novog, 21. stoljeća. Na dvostaznom objektu, držeći kuglu s obje ruke, među prvim polaznicima prve takve škole u Hrvatskoj koju je utemeljio Ante Liović, pojavljivao se i Branimir Bogdanović...

26 KLUBOVA

Dakako, bitan čimbenik u postupnoj ekspanziji kvalitete, bila je i kvantiteta, pa je ovo mjesto

Vremena Pećarije, Žitarca, Mesara...

Piše: Dragutin KERŽE

Promatrači natjecanja narodnim načinom na Željezničarovoj kuglani u Radićevoj ulici; fotografija iz šezdesetih godina

za podsjećanje na sve one, koji su, na svoj način i sukladno tada postojećim mogućnostima, ispisivali povijest osječkog kuglanja. U vremenu koje baš i nije nudilo uvjete za rezultatska ostvarenja koja bi bila značajna za trajnije upisivanje u memoriju onih koji su i tada, a i kasnije, obožavali kuglanje. Ujedno, bit će to i prilika za podsjećanje na one, čija aktivnost je, neprijeporno, bila dijelom sportkih aktivnosti stanovnika grada na Dravi.

Dostupni podaci vraćaju nas prvo na početak šezdesetih godina 20. stoljeća, kad je u Slavonskoj Požegi, u studenom '62, održan turnir sastava slavonskih podsaveza, a Osijek je osvojio prvo mjesto u sastavu Pavo Matošević, Zdravko Perković, Ante Liović, Vice Glamuzina, Josip Stučka i Anton Pintar. Iduće godine Osječki kuglački odbor (popularno OKO) objedinjuje 26 klubova, a u disciplini 6 x 200 hitaca prvak je bio Grafičar, ispred Metalac, Plavog 9 i Željezničara. Na pojedinačnom prvenstvu, u konkurenciji 118 kuglača, prednjačio je Stjepan Brlošić (Grafičar) s 867+890 čunjeva, ispred Grgića (Pećarija) s 874+875 i Mateljevića (Grafičar) s 903+834 "drva", a čak 20 prvoplasiranih steklo je pravo nastupa na prvenstvu Hrvatske, gdje su plasman u finale izborili Drago Jukić, Ante Liović (oba Plavi 9), Ivan Barbarić (Grafičar) i Ivan Štibi (Belje). Taj kvartet nastupio je i na prvenstvu bivše Jugoslavije, s tim što je najbolji bio Jukić, na 23. mjestu.

ČAK I TOMAŠANČANI

OKO je organizirao i natjecanje narodnim načinom, a prvak je postao Željezničar, ispred Grafičara i đakovačke Slobode. Dalje su se plasirali: Plavi 9, Metalac, Proleter (Belišće), Tramvaj, Sloga (Đakovo), Željezničar (Belišće), Partizan, Saponia i Tramvaj. Te godine zabilježeni su i nastupi članova ovih klubova: Crvena zvijezda, ĐŠK (Đakovo), Kovarac, Šparta (Beli Manastir), Belje (Kneževo), Pećarija, Žitar, Elektra, Budućnost, Tekstilac (Tomašanci!), VIP, Pivovara, Dilj, Jadran, Vinogorje i Mesar.

Tijekom 1964., OKO je bio udruga 28 klubova s 581 registriranim kuglačem, kad je pobjednik Kupa bio Grafičar (sudjelovao je i u Kupu Hrvatske, te izgubio u 1. kolu od Poštara iz Splita, nap.a.), u 6x200 hitaca prednjačili su Grafičar, Željezničar i Slavonija, a naslovom pojedinačnog prvaka okrunio se Ante Liović (Plavi 9) s 1695 čunjeva (2x200), ispred Stjepana Brlošića s istim učinkom i slabijim "čišćenjem"(!), te Vice Glamuzine s 1681 čunjem. U prvenstvu narodnim načinom, pak, prvak je bio Grafičar, ispred Slavonije i Željezničara, od novih klubova nailazimo na đakovačke sastave Grozd i Stjepan Geli, kao i na osječku Budućnost, ali je baš to bila posljednja sezona postojanja Pećarije i Mesara...

(Nastavlja se)